

Arrest

nr. 110 390 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Barkh uit het district Mohammad Agha van de provincie Logar. U bent een Pasjtoen van etnische origine. Uw vader was gedurende lange tijd talibancommandant. Ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan overleed uw vader. De dorpsbewoners brachten zijn lichaam naar jullie huis. Na het overlijden van uw vader werd uw broer door de taliban gerekruteerd. Ongeveer één of twee weken voor uw vertrek uit Afghanistan werd ook uw broer gedood. Zijn lichaam werd eveneens door dorpsbewoners naar uw huis gebracht. Twee of drie dagen na het overlijden van uw broer kwam de taliban naar uw huis om voor uw overleden broer te bidden. Ze vroegen u zich bij hen aan te sluiten. Ze vertelden dat uw vader hen

beloofd had dat zijn oudste zoon zich na zijn dood bij hen zou aansluiten, en na diens overlijden zijn tweede zoon. U ging akkoord maar vroeg één of twee weken bedenktijd. Ook de politie kwam bij u thuis. Ze vertelden u dat ze wisten dat uw overleden vader en broer talibanmilitanten waren en dat ze u ervan verdachten ook bij de taliban aan te willen sluiten. Ze vroegen u om in dienst van de politie of het leger te gaan. U vertelde hen niet dat de taliban ook al langs waren geweest. U had angst dat de politie u onmiddellijk zou meenemen. U vertelde de politie dat u in dienst zou gaan maar dat u één of twee weken tijd nodig had. Indien u bij de taliban aansloot diende u de overheidsdiensten te vrezén, indien u in dienst van de overheid ging moest u de taliban vrezén. Uw moeder en uw schoonbroer contacteerden een smokkelaar zodat u niet hetzelfde lot als uw broer diende te ondergaan. U verliet Afghanistan rond eind mei 2011. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. Op 18 juli 2011 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest dat uw leven in gevaar is.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een identiteitsdocument (taskara), twee dreigbrieven van de taliban, een document van het districtshuis en twee foto's van uw vader voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk maakte een groot gedeelte van uw leven te hebben doorgebracht in een familie waarvan de vader en de broer in de taliban actief waren. Zo dient er te worden vastgesteld dat u het Commissariaat-generaal nauwelijks informatie kon verschaffen over de activiteiten van uw vader bij de taliban. Uit uw verklaringen tijdens het gehoor blijkt dat u niet weet waarom uw vader zich bij de taliban aansloot. U verklaart dat u het niet weet omdat hij u nooit vertelde over de reden waarom hij zich bij de taliban aangesloten had (cgvs p.6). Gevraagd naar de positie van uw vader in de taliban verklaart u dat hij commandant was. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert sinds wanneer uw vader de positie van commandant had stelt u dit niet te weten (cgvs p.17 en vragenlijst cgvs p.3). Wanneer u gevraagd wordt of u ongeveer een idee heeft antwoordt u bijzonder vaag dat hij commandant was voor zolang u het zich kan herinneren. U verklaart niet te weten wie de directe commandant van uw vader was (cgvs p.17). Gevraagd waar uw vader werkte of vocht antwoordt u dit niet exact te weten omdat uw vader overdag niet thuis was, maar dat het mogelijk is dat hij actief was in Mohammad Agha of in andere gebieden. U weet niet waar uw vader gedood werd. Als verklaring hiervoor stelt u dat zijn lichaam 's nachts door de dorpsbewoners gebracht werd en dat u geen informatie kreeg waar hij gedood werd (cgvs p.7). Over het overlijden van uw vader verklaart u even later bijzonder vaag dat zijn lichaam in het dorp gevonden werd en dat de taliban het misschien naar het dorp gebracht hebben en het daar gevonden is (cgvs p.8). Gevraagd of de dorpsbewoners die uw vaders lichaam brachten banden met de taliban hadden geeft u het voor een lid van een familie met langdurige banden met de taliban weinig aannemelijke antwoord dat er misschien mensen van uw dorp voor de taliban werkten maar dat je nooit weet wie er voor de taliban werkt en wie niet (cgvs p.8). U weet evenmin waar uw broer gedood werd (cgvs p.8). Gezien de actieve en langdurige rol van uw vader bij de taliban (cgvs p.6 en 17) is het bijzonder weinig geloofwaardig dat u zulke vage en oppervlakkige verklaringen aflegt over de motieven van uw vader voor het lidmaatschap bij een strijdende partij in een gewapend conflict, zijn activiteiten in deze beweging en de omstandigheden van zijn overlijden ten gevolge van deze activiteiten.

Verder is het merkwaardig dat een persoon die in een familie werd opgevoed waarvan de vader lange tijd bij de taliban actief was in afwezigheid van zijn vader thuis naar muziek luisterde op de radio (cgvs p.10). Uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie blijkt immers dat de taliban het luisteren naar muziek immers uiterst streng bestraffen. U verklaart tevens dat uw vader op deze radio naar het nieuws in het Pasjtou luisterde op BBC (cgvs p.13). Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of de taliban een radiostation had antwoordt u dat u daar niet van gehoord heeft. Uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt echter dat de taliban tot op het einde van hun regime een eigen radiozender hadden. Wat betreft uw kennis van de machtsverhoudingen tussen de taliban en andere maatschappelijke actoren in uw dorp en Mohammad Agha kunnen zich ernstige vragen gesteld worden. De houding van Mili Paygham, één van de lokale radiozenders van Logar die u vernoemt (cgvs p.10), ten opzichte van de taliban is u niet gekend. Van een aanval van de taliban op deze radiozender heeft u niet gehoord (cgvs p.13). Nochtans blijkt uit de bij het administratieve dossier gevoegde informatie dat de taliban in 2007 deze radiozender aanvielen, waardoor redelijkerwijs aangenomen kan worden dat zij deze zender niet gunstig gezind zijn. Gevraagd naar de relatie tussen Hezb-i-Islami en de taliban in Mohammad Agha antwoordt u dat zij beiden hetzelfde doel hebben en dat u zich geen spanningen tussen deze twee groeperingen herinnert

(cgvs p.15-16). Uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie blijkt echter dat de verhoudingen tussen deze twee groeperingen in uw district de laatste jaren allerm minst rimpelloos verlopen. Wat de houding van zowel de mullah van uw dorp als de dorpsoudsten ten aanzien van de taliban zijn kunt u evenmin vertellen (cgvs p.10-11). Indien u werkelijk de zoon van een talib zou zijn, kan verwacht worden dat u over de hiervoor aangehaalde zaken correcte en duidelijke informatie zou kunnen verschaffen. Eveneens opmerkelijk zijn uw verklaringen dat u op eigen initiatief de religieuze lessen in de moskee niet verderzette. U stelt dat u ongeveer vijf of zes jaar voor uw vertrek les volgde in de moskee gedurende een jaar, maar dat u op eigen initiatief deze lessen stopzette. Daarna zou u uw vader hebben voorgelogen dat u nog steeds ging (cgvs p.9-10). Het is bijzonder weinig aannemelijk dat de zoon van een talibancommandant deze beslissing op eigen initiatief zou kunnen nemen, bovendien zonder dat zijn vader dit te weten komt. Voorgaande vaststellingen doen ernstige twijfels ontstaan over uw verklaringen betreffende uw leven in een gezin waar de vader, en later ook de oudere broer, actief was bij de taliban. Het voorgaande leidt er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de oorzaak van uw problemen in Afghanistan. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden geweest zijn. Daarenboven dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende uw ontmoeting met de talibanmilitanten na de dood van uw broer evenmin overtuigen. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert wie deze talibs waren die u vroegen zich bij hen aan te sluiten antwoordt u dat u hun namen niet kent (cgvs p.15). U weet evenmin onder welke commandant deze talibanmilitanten stonden (cgvs p.17). Van iemand die beweert te moeten vrezen voor zijn leven omwille van gedwongen rekrutering mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij op de hoogte is, of zich op zijn minst op de hoogte tracht te brengen, wie hij dient te vrezen. Zeker gezien uw verklaringen betreffende de actieve en langdurige rol die uw vader bij de taliban speelde, het feit dat ook uw oudere broer de dood vond nadat hij de taliban vervoegde en dat u toch nog één tot twee weken in uw dorp verbleef na de dood van uw broer is het bijzonder opmerkelijk dat u niet op de hoogte bent wie u precies dient te vrezen.

Ook uw verklaringen betreffende de benadering door de Afghaanse politiedienst vanwege uw vermeende banden met de taliban na het overlijden van uw broer roepen ernstige vragen op. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u dat de politie u vroeg of u van plan was om uw familieleden bij de taliban op te volgen maar dat u ontkennend antwoordde. Daarop vroegen ze u bij hen in dienst te treden maar dat u dit weigerde (vragenlijst cgvs p.3). Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat de politie u vroegen om bij de politie of het nationaal leger in dienst te gaan, dat u daarmee akkoord ging en hen vertelde dat u één of twee weken tijd nodig had (cgvs p.18-19).

Uw verklaringen betreffende uw asielmotieven zijn ongeloofwaardig zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw taskara betreft slechts uw identiteit en ondersteunt uw asielrelaas niet. Betreffende het document van het districtshuis dient opgemerkt worden dat dergelijk document uw asielrelaas slechts kan ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Inzake deze documenten moet overigens ook worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Ook wat betreft de twee dreigbrieven van de taliban en de twee foto's van uw vader dient opgemerkt te worden dat dergelijke documenten uw asielrelaas slechts kunnen ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Mohammad Agha van de provincie Logar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel sinds 2009-2010 merkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kaboel gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bermbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kaboel ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zowel Pasjtoe als Dari spreekt en noties heeft van Engels en Frans, waarbij u stelt dat u de laatste twee talen in België heeft aangeleerd (cgvs p.4). Tevens kan worden vastgesteld dat u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal blijk gaf van behoorlijke intellectuele capaciteiten en een uitgebreide kennis van de Afghaanse realiteit. Zo blijkt u feilloos een aantal incidenten in uw regio van herkomst te kunnen aanhalen (cgvs p.11), bent u op de hoogte van de namen en functies van een aantal gezagsdragers in de regio (cgvs p.11 en 18) en slaagt u erin uw dorp geografisch te situeren (cgvs p.3). Uit uw verklaringen kan bovendien worden afgeleid dat u zich geen zorgen hoefde te maken over de financiële situatie van uw gezin. U stelde tijdens het gehoor dat uw familie in Afghanistan geen financiële problemen kende in het verleden (cgvs p.6), en dat zij spaargeld hadden (cgvs p.16). Ook uit het feit dat u als meerderjarige arbeidsbekwame Afghaanse jongeman niet deelnam aan het economisch leven (cgvs p.4), maar ook dat u onwetend bent over de wijze van betaling aan maar tevens over de hoogte van het bedrag dat de smokkelaar vroeg voor uw reis naar België (cgvs p.16) kan worden afgeleid dat de financiële situatie van uw familie niet zorgwekkend was. Er kan dan ook gesteld worden dat u, zeker in de Afghaanse context, uit een bemiddelde familie afkomstig bent. Het voorgaande wijst erop dat u over een behoorlijk intellectueel niveau, een sterke integratiecapaciteit en de nodige financiële middelen beschikt zodat er in uw hoofde redelijkerwijze kan worden gesteld dat u in staat moet worden geacht om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in de Afghaanse hoofdstad Kaboel, een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar eventuele bezwaren tegen een hervestiging in Kaboel verwees u naar de problemen die u kende met de taliban (cgvs p.19). Aangezien er, zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond, geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen in verband met deze problemen kunnen zij niet als een onoverkomelijke hinderpaal voor een hervestiging in Kaboel worden aanzien.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in Kaboel te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker heeft tijdens het gehoor duidelijk aangegeven dat zijn vader reeds sinds het begin voor de taliban werkte. Dat verzoeker geen preciezer antwoord kan geven is uitermate normaal, gelet op zijn leeftijd.

Verzoeker was nog een kleuter in de begintijden van de taliban in Afghanistan. Het is kort door de bocht om verzoeker te verwijten dat hij niet weet waarom zijn vader bij de taliban ging. Verzoeker is opgegroeid in een talibanfamilie. Zolang hij zich kan herinneren was zijn vader aangesloten bij de taliban. Voor verzoeker was dit aldus een evidentie en verzoeker heeft zich daar nooit vragen bij gesteld. Niet ieder kind of tiener weet wat de reden is van de keuze van de specifieke werkzaamheden van zijn vader. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt ook dat verzoeker zijn vader niet dagelijks zag en dat hij geen nauw contact had met hem. De vader van verzoeker heeft zijn jongste zoon niet betrokken bij zijn werkzaamheden voor de taliban. Wat betreft de dood van zijn vader en zijn broer blijft verzoeker bij zijn verklaringen dat hij niet op de hoogte is hoe zij gedood werden. Het hoeft tevens niet te verbazen dat verzoeker niet weet of de dorpelingen die zijn vaders lichaam brachten taliban zijn, gelet op het feit dat verzoeker door zijn vader niet betrokken werd in zijn werkzaamheden. Het staat ook niet op iemands voorhoofd geschreven of ze betrokken zijn bij de taliban. Lidmaatschap bij de taliban heeft nog steeds een heimelijk karakter. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker enkel naar de radio luisterde als zijn vader er niet was. Verzoeker weet immers dat de taliban muziek niet toelaten. In de rand kan ook worden opgemerkt dat verzoeker ook omtrent de specifieke regel aangaande de lengte van de baard op de hoogte is. Verzoeker benadrukt dat hij niet meer kan verklaren dan hetgeen hij weet. Teneinde zijn kennis te beoordelen dienen ook de levensomstandigheden van verzoeker mee in overweging genomen te worden. Het merendeel van de tijd was verzoeker gewoon thuis bij zijn moeder, waardoor zijn deelname aan het maatschappelijke leven beperkt was. De mullah en de dorpsoudsten stelden zich publiekelijk neutraal op ten opzichte van de taliban, ten einde met geen van de partijen, taliban of autoriteiten, in de problemen te komen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen spreekt zichzelf overigens tegen door in de bestreden beslissing enerzijds te oordelen dat de algemene kennis van verzoeker ondermaats is, doch anderzijds te stellen dat verzoeker blijk geeft van behoorlijke intellectuele capaciteiten en een uitgebreide kennis van de Afghaanse realiteit. Het is niet opmerkelijk dat verzoeker de religieuze lessen in de moskee op eigen initiatief kon stopzetten en dit verbergen voor zijn vader. Verzoeker had geen nauw contact met zijn vader, die zelden thuis was, en het is duidelijk dat de aandacht van zijn vader voornamelijk naar de oudere broer van verzoeker uitging. Met betrekking tot de ontmoeting met de talibanmilitanten na de dood van zijn broer dient verzoeker opnieuw te volharden in zijn verklaringen. De talibanmilitanten die hem benaderd hebben, hebben zichzelf niet voorgesteld. Dit is ook niet nodig, aangezien zij zelf wel terugkomen naar de persoon van wie ze eisen dat hij zich bij hen aansluit. De actieve rol van zijn vader en broer kunnen in dit verband ook niet worden ingeroepen, aangezien uit de verklaringen van verzoeker duidelijk blijkt dat hij hierbij niet betrokken was. Dat verzoeker na de komst geen informatie heeft vergaard over de talibanmilitanten hoeft evenmin te verbazen. Verzoeker had eerder al verklaard dat men nooit met zekerheid kan zeggen wie al dan niet tot de taliban behoort, waardoor hij niet wist bij wie hij terecht kon om dergelijke informatie te bekomen en of hij deze personen al dan niet kon vertrouwen. Wat betreft de tegenstrijdigheid omtrent de benadering door de Afghaanse politie, stelt verzoeker dat hij in eerste instantie geweigerd heeft toen de politie hem vroeg om in dienst te treden, doch hij heeft hier onmiddellijk aan toegevoegd dat hij er nog één of twee weken over zou nadenken. Dat verzoeker over hun verzoek zou nadenken is niet in strijd met het feit dat hij in eerste instantie weigerde in dienst te treden. Bovendien is één tegenstrijdigheid in het gehele asielrelaas van verzoeker onvoldoende om de geloofwaardigheid van het relaas op de helling te zetten. Hieruit blijkt duidelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verkeerde beoordeling heeft gemaakt omtrent het relaas van verzoeker. De documenten die verzoeker aanbrengt dienen bijgevolg ook aanvaard te worden als materiële bewijzen. Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn asielrelaas te staven, *in casu* door diverse documenten neer te leggen en alle relevante elementen waarover hij beschikt voor te leggen, alsook een bevredigende verklaring te geven voor het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen. Verzoeker heeft blijk gegeven van een grote wil tot het verlenen van medewerking aan zijn procedure en heeft in de mate van het mogelijke telkens een precies antwoord gegeven, die samenhangend zijn en niet in strijd met de algemene en specifieke informatie. Met betrekking tot de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker dat hij zijn hele leven in Barkh heeft gewoond, hetgeen ook niet in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing. Verzoeker is nog nooit in Kabul geweest, heeft er geen familie, vrienden of kennissen en heeft er bijgevolg geen sociaal netwerk teneinde er een leven te kunnen opbouwen. De conclusie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker beide landstalen spreekt, een behoorlijk intellectueel niveau en een sterke integratiecapaciteit beschikt en de nodige financiële middelen heeft om in Kabul een bestaan uit te bouwen kan niet uit het administratief dossier worden afgeleid. Verzoeker heeft verklaard dat hij niet zo vloeiend Dari spreekt als Pashtou. Hieruit kan niet worden afgeleid dat hij voldoende Dari spreekt om zich op afdoende wijze in deze taal te behelpen. Wat betreft het intelligentieniveau van verzoeker heeft de raadsman van verzoeker op het einde van het gehoor nog besloten dat verzoeker zwakke intellectuele capaciteiten heeft. De

integratiecapaciteit van verzoeker, die wordt afgeleid uit het feit dat verzoeker hier wat Frans en Engels heeft geleerd, dient te worden bekeken in het licht dat verzoeker hier reeds een jaar en negen maanden in België verblijft en dat men hier de mogelijkheid biedt om deze talen te leren. Het kennen van de taal, of de wil om deze te leren, volstaat ook niet om te spreken van een sterke integratiecapaciteit. In Kabul zal verzoeker immers niet dezelfde omkadering hebben als hier in een opvangcentrum. Ook omtrent het oordeel dat de familie van verzoeker bemiddeld zou zijn, dient te worden opgemerkt dat zijn vader bij de taliban werkte en instond voor het onderhoud van zijn gezin. Na zijn dood heeft de broer van verzoeker deze taak op zich genomen. Verzoeker heeft verklaard dat het zijn familie financieel gezien niet slecht ging, maar dit volstaat niet om te stellen dat zijn familie bemiddeld was. Na de dood van zijn vader en broer was er in het gezin geen kostwinner meer en er dient dan ook te worden aangenomen dat de financiële situatie van de familie van verzoeker drastisch veranderd is na hun dood. Met het inkomen van verzoekers schoonbroer mag geen rekening gehouden worden, aangezien deze zelf een gezin te onderhouden heeft. De reis van verzoeker werd betaald door de moeder en de schoonbroer van verzoeker. Op welke wijze dit gebeurde weet hij niet. Het is dan ook niet uitgesloten dat zij geld hebben moeten lenen bij derden ten einde de smokkelaar te kunnen betalen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen negeert ook het feit dat verzoeker, hoewel hij mogelijks wel als arbeidsbekwaam kan worden gezien, geen enkele vorm van werkervaring heeft. Daarnaast negeert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat ontheemden in Kabul in uitermate mensonwaardige levensomstandigheden terecht komen. Verzoeker verwijst hierbij naar een rapport van Amnesty International en het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan. Een intern vluchtalternatief dient niet alleen veilig te zijn, maar ook menswaardig. Logar staat nog steeds op de lijst van onveilige gebieden. Verzoeker zou terecht komen in een ontheemdensituatie, waarin hij het risico loopt op mensenrechtenschendingen.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een rapport van Amnesty International van 23 februari 2012 en een uittreksel uit het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juli 2012.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker slaagt er immers niet in aannemelijk te maken dat hij effectief afkomstig is uit een familie waarvan de vader en de broer actief waren bij de taliban. Zo weet verzoeker vooreerst niet waarom zijn vader zich bij de taliban aansloot, noch sinds wanneer hij voor de taliban begon te werken of wanneer hij commandant werd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6 en 17). Verzoeker stelt wel dat zijn vader sinds het begin van de taliban voor hen werkzaam was, maar weet niet wanneer het begin van de taliban exact was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 6). Tevens weet verzoeker niet wie de directe commandant van zijn vader was, noch in welke regio hij actief was (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 17). Ook wanneer verzoeker de kans krijgt om vrij iets te vertellen over de activiteiten van zijn vader of broer bij de taliban slaagt hij er niet in verder te komen dan dat zijn vader soms 's nachts thuis kwam met andere talibs en dat zijn broer 's nachts buiten ging met de taliban (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). Dergelijke vage verklaringen kunnen geenszins overtuigen. Bovendien slaagt verzoeker er ook niet in enige informatie te geven met betrekking tot de dood van zijn vader en broer. Zo stelt hij slechts dat het lichaam van zijn vader 's nachts door de dorpelingen gebracht werd en dat hij verder geen informatie kreeg waar hij gedood werd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). Ook met betrekking tot de

omstandigheden waarin het overlijden plaatsvond zou verzoeker nooit iets gehoord hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Evenmin weet verzoeker waar zijn broer gedood werd (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Daarnaast weet verzoeker niet of de dorpsbewoners die het lichaam van zijn vader en broer brachten enige banden hadden met de taliban en stelt hij dat je nooit weet wie er met de taliban werkt en wie niet (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8). Van iemand die werkelijk is opgegroeid in een talibanfamilie kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij enigszins concrete informatie zou kunnen bijbrengen omtrent de activiteiten van zijn familieleden bij de taliban, de omstandigheden van hun dood en andere talibanleden. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het uitermate normaal is dat hij geen preciezere antwoorden kan geven omtrent het werk van zijn vader, gezien zijn leeftijd en het feit dat hij nog een kleuter was in de beginjaren van de taliban in Afghanistan, stelt de Raad dat zelfs van een persoon met een jeugdige leeftijd redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld en dat verzoeker enigszins concrete informatie met betrekking tot de taliban zou moeten kunnen geven. Het is bovendien niet aannemelijk dat verzoekers vader nooit over de taliban zou gesproken hebben met verzoeker, zoals verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanbrengt. Verzoeker beweert immers dat zijn vader de belofte zou hebben gemaakt aan de taliban dat zijn oudste zoon en na hem zijn jongste zoon hem zou opvolgen bij de taliban (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14 en 17). Het is geenszins aannemelijk dat verzoekers vader hiertoe nooit enige vorm van voorbereiding zou getroffen hebben. Zelfs indien verzoeker geen nauw contact had met zijn vader, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zijn vader diens zonen de idealen van de taliban zou trachten bij te brengen indien hij werkelijk een actieve talibancommandant zou zijn geweest.

Het is evenmin aannemelijk dat verzoeker er ongemerkt in zou slagen gedurende jaren zijn vader voor te liegen dat hij nog steeds lessen volgde in de moskee, terwijl hij deze op eigen initiatief na een jaar zou hebben stopgezet (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 10). Verzoeker spreekt zichzelf overigens tegen door te stellen dat hij nadien de Koran thuis las, terwijl hij aan het begin van het gehoor stelde niet te kunnen lezen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3 en 9). Daarnaast is het niet aannemelijk dat verzoeker in afwezigheid van zijn vader thuis naar muziek luisterde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat de taliban bijzonder streng zijn ten aanzien van muziek en enkel bepaalde vormen van religieuze gezangen toelaten. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift wijst op zijn verklaring dat hij enkel naar de radio luisterde wanneer zijn vader niet thuis was en stelt dat hij het feit dat hij gestopt was met de lessen in de moskee kon verbergen omdat zijn vader niet vaak thuis was, stelt de Raad vast dat dit niet kan overtuigen. Verzoeker stelt immers dat zijn broer en zijn moeder wel vaak thuis waren overdag (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 9). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat zijn broer het gedachtengoed van de taliban reeds genegen was voordat hij zich bij hen aansloot, gezien hij dit zijn religieuze plicht vond en graag bij hen ging (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 14). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat de broer, die de taliban genegen was, en de moeder, die getrouwd was met een talibancommandant, zouden toelaten dat verzoeker naar de radio luisterde. Verzoeker verklaart tevens dat zijn broer hem ook thuis lessen gaf als hij van de moskee kwam, waardoor niet kan worden aangenomen dat verzoeker niet door de mand viel (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 9). Bovendien blijkt verzoeker niet op de hoogte te zijn van het feit dat de taliban op het einde van hun regime een eigen radiostation hadden, zoals blijkt uit de informatie in het administratief dossier, noch van de aanval van de taliban op het radiostation Mili Paygham of de houding van dit radiostation ten opzichte van de taliban, hoewel hij dit radiostation wel kent en uit zijn verklaringen blijkt dat hij soms naar hun uitzendingen luisterde (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 10 en 13). Tevens kan verzoeker zich geen spanningen herinneren tussen Hezb-i Islami en de taliban in Mohammad Agha en stelt hij zelfs dat zij hetzelfde zijn en aan dezelfde zijde vechten (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 15-16). Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat de verhoudingen tussen Hezb-i Islami en de taliban in de regio de laatste jaren bijzonder gespannen is in Logar en er ideologische verschillen zijn. Dergelijke onwetendheden ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van verzoeker, die beweert te zijn opgegroeid in een talibanfamilie.

Ten slotte legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent het bezoek van de Afghaanse politie na de dood van zijn broer. Zo stelde verzoeker vooreerst dat zij hem vroegen om bij de politie te gaan werken, maar dat hij weigerde (stuk 11, vragenlijst CGVS, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij akkoord ging om bij de politie te gaan werken, maar zei dat hij een of twee weken tijd nodig had (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 18-19). Verzoeker voegde er zelfs aan toe dat hij angst had dat ze hem bij een weigering direct zouden meenemen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat dit geen tegenstrijdigheid betreft, omdat hij in eerste instantie weigerde bij de politie te gaan werken, maar er onmiddellijk aan toe

voegde dat hij er nog een of twee weken over zou nadenken, stelt de Raad vast dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk expliciet stelde dat hij “akkoord ging” (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19). Bovendien is het niet aannemelijk dat de Afghaanse politiediensten het risico zouden nemen om verzoeker, die de zoon en de broer van talibanmilitanten is, zomaar te vragen zich bij hen aan te sluiten.

Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad erkent dat uit het rapport van Amnesty International en het uittreksel van het Nederlands Algemeen Ambtsbericht Afghanistan die verzoeker heeft neergelegd blijkt dat de leefomstandigheden van de vluchtelingen die in de grote steden in Afghanistan wonen erbarmelijk zijn. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij als ontheemde in Kabul zal onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling stelt de Raad dat dit slechts een loutere bewering is, die evenmin afdoende is teneinde aan te tonen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan in de aangehaalde situatie zal terechtkomen. Verzoeker toont niet aan dat hij als meerderjarige, gezonde jongeman niet in staat zou zijn een degelijke woning te vinden en een job uit te oefenen in Kabul. Verzoeker is een volwassen man en spreekt Pashtou en Dari, een beetje Frans en een basis Engels (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift een stuk uit het gehoorverslag citeert waarin hij stelt dat zijn Dari niet zo goed is als zijn Pashtou en stelt dat hieruit niet kan worden afgeleid dat hij zich in het Dari kan behelpen, stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk Dari vermeldde wanneer de vraag gesteld werd welke talen hij spreekt en pas vervolgens specificeerde dat zijn Dari niet zo vloeiend is als zijn Pashtou, hetgeen niet abnormaal is gezien Pashtou de moedertaal van verzoeker is (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 4). Bovendien geeft verzoeker zelf enkel zijn beweerde problemen met de taliban en de autoriteiten, die hierboven ongeloofwaardig werden bevonden, aan als reden waarom hij zich niet in Kabul zou kunnen vestigen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 19). Niettegenstaande verzoekers raadsman van mening is dat verzoeker zwakke intellectuele capaciteiten heeft, ontwaart de Raad in het administratief dossier geen elementen waaruit blijkt dat verzoekers intellectueel niveau dermate laag zou zijn dat dit een hinderpaal zou vormen voor een vestiging in de stad Kabul. Het feit dat verzoeker geen werkervaring zou hebben, voor zover hier geloof aan kan worden gehecht, is onvoldoende om te besluiten dat verzoeker, als normale en gezonde jongeman zich niet in Kabul zal kunnen vestigen en daar geen job zal vinden.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor

deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamijan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan. Verzoeker brengt geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie kan ondergraven.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF